

ח מ ט פ ל ת - ח א ם

=====

מרי הלכה מאתנו בטרם עת. ניתק פתיל-חייה ונפסקה עבודת-חייה, אותה עשתה במסירות, בנאמנות ובידיעה רבה, זה למעלה מחצי יוכל שנים. עבודתה בטיפול בתינוקות ופעולתה בתחום החינוך המשותף לא היו בבחינת מקצוע בלבד, אלא היה זה חלק אורגני ובלתי נפרד מישותה, מהותה ואישיותה. אם יהודיה שיפוסית היתה, אשר הטביעה חותמה האימהי על ביתה הפרטי והקיבוצי כאחד, וכסם שידעה לבנות בית-משפחה, חדור אהבה, ליכוד וריעות, כך ידעה גם ליצור בית-ילדים קיבוצי למופת.

רבים מבנינו ובנותינו, שכיום הם כבר חברים במסק, ואף עצמם אבות ואמהות לילדים, היו בינקותם ילדי-טיפוחיה של מרי, אשר טיפלה באם וליוותה אותם יום-יום, טעה-טעה בדאגתה וחרדתה לטלומם ולבריאותם הגופנית והנפשית כאחת.

הטו המוסרי העליון על אהבת הריע מתגטם למעסה בחכרה הקבוצית כמידה מרובה יותר, מאשר בכל מקום אחר, גם אם לא תמיד כולט הדבר ונראה לעין בחיינו היומיומיים האפורים. במיוחד בא חזיון זה לגילוי בתחום הטיפול בילדים, בילדי הזולת, שהרי כאן חורגת דאגתה האימהית של המטפלת הרחק ממסגרת משפחת הפרטית, ובלי משים נושאת היא בעבודתה את הערך של אהבה לילד בכלל, אהבה שאינה תלויה בדבר.

זאת היתה דרכה של מרי בכל שנות פעולתה; כזאת גם רכשה אמונם וזערכתם של החברות והחברים, האמהות והאבות, שהיו מתברכים בכך, שילדיהם נמסרו לטיפול המסור והאחראי והיו נתונים בידיה הנאמנות. אמא אינה יודעת יום-עבודה קצוב, מוגבל. דאגתה נתונה לילדים יומם ולילה, ביום חול ובשבת, כחג ובמועד. המטפלת המטורה בקיבוץ, בעצם משימתה ופעולתה, מרחיבה את התחום של צער-גידול-בנים, ונוסף על כך עומדת היא תמיד תחת שבט הביקורת של הורי הילדים, ומרי עמדה בכל אלה בנאמנות, באחריות ובכבוד.

בת עירי היתה המנוחה. הכרתיה בעודנה ילדה קטנה; בת למשפחה עמליט, ישרי-דרך וישרי-לב, אחת מאותן המשפחות היהודיות שכחבל הבאלטי, שידעו גט תוך חיי-צע להקנות לילדיהם יסודות מוצקים בחינוך ובהשכלה. יסודות אלה שימשו אחר כך לבנים בהתבגרותם גורם רב-ערך לחינוך עצמי ולהשכלה עצמית, תוך עבודה ועזרה להוריהם כאחת. לא במקרה, איפוא, הגיעה מרי לתנועה החלוצית, שט מעצתה שדס-פעולה, לפי רוחה ומחותה, ובחיייה בקיבוץ ידעה למזג אהבת עבודה ואהבת דעת.

מי יתן ואורח חייה של המנוחה ישמש דוגמה ומופת לילדינו בכגרותם, שכחם טיפלה במסירותה האימהית בינקותם.